

Momente pe scena Operei Naționale București

(Costin Popa – 16 februarie 2017)

Două spectacole ale primei noastre scene lirice mi-au reținut atenția în ultima vreme. Motivul? Importanți cântăreți români care reputează succese în străinătate, oaspeți străini sau tineri debutanți în roluri principale au fost capetele de afiș.

Anita Hartig și Teodor Ilincăi

În imposibilitate de a fi prezent la premiera cu „Lucia di Lammermoor”, producție pe care oricum o văzusem la Iași și, mai înainte, pe DVD, în spectacolul parizian original, am revenit în sala de pe Splai pentru o atractivă „Boema”, în care vedete erau Anita Hartig și Teodor Ilincăi, Mimì și Rodolfo. O alăturare colegială de valoare, fundamentată în teatre europene prin diverse titluri, dar și în țară, prin spectacolul cu opera pucciniană văzut la Opera Română din Cluj-Napoca, în noiembrie 2015.

Teodor Ilincăi și Anita Hartig,
primul act

Teodor Ilincăi și Anita Hartig,
ultimul act

În ultimele luni, soprana Anita Hartig a fost prezentă pe scenele și podiumurile Capitalei, suplinind absențele de aproape un deceniu, când cântase în noua producție a lui Ionel Pantea cu „Boema”, urmată de strălucita câștigare a Concursului Internațional „Maeștrii artei lirice – Magda Ianculescu”, la care obținuse Premiul I și Premiul Special MELOS.

Și acum, tânăra artistă a sedus prin lectura sensibilă și delicată, prin expresia încărcată de sinceritatea emoției. Un contur visător și poetic, în care himerele eroinei s-au îmbinat cu șocanta realitate a glasului ademenitor al primei iubiri. Dăruirea și rafinamentul în cânt au impresionat, expozeurile înduioșătoare au avut puține momente de reținere. Sunt convins, Anita Hartig i-a inoculat partenerului tenor o intensă trăire, care i-a strecurat câteva subtile moliciuni în glasul preponderent metalic, sonor și expansiv, un așteptat progres al artistului în stilarea parcurgerii plastic-nuanțate a partiturii.

Pentru Musetta, am notat debutul promițător al sopranei Adriana Marcu, încă înclinată către sunete aspre și a cărei tălmăcire conferită valsului din actul secund va spori în accente potrivite exuberantului personaj, ca și într-o tratare mai subtilă a finalului, apropiată de notațiile partiturii. Drept este că și tempoul prea rar impus de dirijorul Tiberiu Soare acelei secvențe a dus la o tratare mai amorfă a incitantei pagini, în contrapondere cu reușita atmosferă a restului.

În celelalte roluri am remarcat, într-o succesiune neîntâmplătoare, glasul cald al baritonului Sándor Csaba (Schaunard), cel bine conturat al baritonului Adrian Mărcan (Marcello cu prea puțin efect în tirada „Gioventù mia” din actul al doilea), interiorizarea expresiei basului Marius Boloș (Colline), alături de portretele în tușă groasă, rezervate de basul Mihnea Lamatic pentru Benoît și Alcindoro.

Alin Stoica, deja vedetă

A cântat recent în „Traviata” ca Alfredo, alături de Violetta Venerei Protasova, ambii oferindu-i companie bătrânului Germont, Ștefan Ignat, sub bagheta lui Ciprian Teodorașcu. Protasova, soprană rusă, fusese protagonista primelor spectacole cu „Lucia di Lammermoor” de Donizetti, în regia lui Andrei Șerban și ecourile pe care le-am cules ulterior în... foyer au convers către o actriță-cântăreață bine integrată în primul rând concepției ultra pretențioase a regizorului, cu știuta mișcare scenică deseori excesivă și solicitantă la extrem.

Alin Stoica și Venera
Protasova,
primul act

Alin Stoica și Venera
Protasova,
actul al II-lea

Alin Stoica și Venera
Protasova,
ultimul act

În opera verdiană și montarea lui Paul Curran, Venera Protasova a jucat cu mare implicare în rol și a cântat diafan. Numai că, din punct de vedere al vocalității, Violetta cere mult mai mult. Se spune că o soprană are nevoie de... „trei voci” pentru a desăvârși conturul complet al arhetipalului personaj: de coloratură, lirică și liric-spintă. Populara zicere nu este departe de adevăr. Protasova a expus cu bună integrare în scriitură numai prima calitate, culoarea vocală neavând consistența timbrală necesară zugrăvirii complexei eroine, deși tână artistă a cântat deosebit de expresiv, cu ușurință, legato frumos, sonorități strălucitoare și dezvoltări în registrul acut. Lejeritățile rolului i-au fost la îndemână, chiar dacă unele țesături de agilitate n-au avut mare acuratețe. În contextul general, pasaje cheie precum „Morrò! la mia memoria” sau „Amami, Alfredo” din actul al doilea au fost private de greutate și forță de impact.

Surpriza seriei a fost prestația tânărului tenor Alin Stoica, la debutul său pe scena bucureșteană. Cu timbru vocal fastuos, de calitate luxuriantă, plin de armonice bogate, cu omogenitate pe ambitus, cu glas penetrant și construcție a frazelor ce îi servește integrării în desenul melodic verdian cu aplomb, accente, dar și cu unele sunete mai moi, ce-i drept, nu multe, Alin Stoica a demonstrat că este posesorul unui instrument solid care îi conferă perspective uriașe în repertoriul liric-spint, bune pentru noi, românii, bune pentru eșichierul liric mondial. Emoția debutului s-a manifestat printr-o intrare întârziată în aria „De' miei bollenti spiriti” sau un sunet ușor instabil în pasajul „... dell' universo immemore” al aceleiași secvențe. Cu energie a cântat cabaletta „O mio rimorso!”, neriscând finalul cu Do natural acut care, de altfel, nici nu a fost scris de Verdi, ci a intrat în tradiție pentru tenorii cu extensie potrivită și sigură.

În rolul lui Germont-tatăl, experimentatul bariton Ștefan Ignat a cântat cu glas înveșmântat în sonorități de aramă, fără să lipsească unele deficiențe intonaționale.

Alte personaje au fost întrupate de tenorul Valentin Racoveanu (Gaston), mezzosoprana Sidonia Nica (Flora), soprana Cristina Eremia (Annina), baritonii Daniel Pop (Baronul) și Daniel Filipescu (Marchizul), basul Iustinian Zetea (Doctorul).

La pupitru, Ciprian Teodorașcu a dovedit odată în plus că este un autoritar stăpân al stilului, cu tempouri adecvate (minunat dezvoltat, octetul cu cor ce încheie actul al doilea) și abilități de a soluționa rapid decalajele incipiente „stretta” din primul act sau amintita intrare la aria lui Alfredo. Sub bagheta sa, „cordarii” au fost exemplari în cele două Preludii. Un câștig.

* Fotografii: Paul Buciuta/Marea Dragoste.